

Peneș Curcanul

Vasile Alecsandri

Plecat-am nouă din Vaslui,
Și cu sergentul, zece,
Și nu-i era, zău, nimănui
În piept inima rece.

Voioși ca șoimul cel ușor
Ce zboară de pe munte,
Aveam chiar pene la picior,
Ș-aveam și pene-n frunte.

Toți dorobanți, toți căciulari,
Români de viță veche,
Purtând opinci, suman, ițari
Și cușma pe-o ureche.

Ne dăduse nume de Curcani
Un hâtru bun de glume,
Noi am schimbat lângă Balcani
Porecla în renume!

Din câmp, de-acasă, de la plug,
Plecat-am astă-vară
Ca să scăpăm de turci, de jug
Sărmana, scumpa țară.

Așa ne spuse-n graiul său
Sergentul Mătrăgună,
Și noi ne-am dus cu Dumnezeu,
Ne-am dus cu voie bună.

Oricine-n cale ne-ntâlnea
Cântând în gura mare,
Stătea pe loc, s-adimenea
Cuprins de admirare;

Apoi în treacăt ne-ntreba
De mergem la vreo nuntă?
Noi răspundeam în hohot: „Ba,
Zburăm la luptă cruntă!”

„Cu zile mergeți, dragii mei,
Și să veniți cu zile!”
Ziceau atunci bătrâni, femei,

Și preoți, și copile;

Dar cel sergent fără de mustăți
Răcnea
„Să n-aveți teamă,
Românul are șapte vieți
În pieptu-i de aramă!”

Ah! cui ar fi trecut prin gând
Ș-ar fi crezut vreodată
Că mulți lipsi-vor în curând
Din mândra noastră ceată!

Priviți! Din nouă câți eram,
Și cu sergentul, zece,
Rămas-am singur eu... și am
În piept inima rece!

Crud e când intră prin stejari
Năprasnica secure,
De-abate toți copacii mari
Din falnica pădure!

Dar vai de-a lumii neagră stea
Când moartea nemiloasă
Ca-n codru viu pătrunde-n ea
Și când securea-i coasă!

Copii! aduceți un ulcior
De apă de sub stâncă,
Să sting pojarul meu de dor
Și jalea mea adâncă.

Ah! ochii-mi sunt plini de scânteii
Și mult cumplit mă doare
Când mă gândesc la frații mei,
Cu toți pieriți în floare.

Cobuz ciobanu-n Calafat
Cânta voios din fluier,
Iar noi jucam hora din sat,
Râzând de-a boambei șuier.

Deodat-o schijă de obuz
Trăsnind... mânca-o ar focul!
Retează capul lui Cobuz
Ș-astfel ne curmă jocul.

Trei zile-n urmă am răzbit
Prin Dunărea umflată,
Și nu departe-am tăbărât
De Plevna blestemată.

În fața noastră se înălța
A Griviței reductă,
Balaur crunt ce-amenința
Cu gheara-i nevăzută.

Dar și noi încă o pândeam
Cum se pândește-o fiară
Și tot chiteam și ne gândeam
Cum să ne cadă-n gheară?

Din zori în zori și turci și noi
Zvârleam în aer plumbii
Cum zvârli grăunți de popușoi
Ca să hrănești porumbii.

Și tunuri sute bubuiiau...
Se clătina pământul!
Și mii de bombe vâjâiau
Trecând în zbor ca vântul.

Ședea ascuns turcu-n ocol
Ca ursu-n vizuini.
Pe când trăgeam noi tot în gol,
El tot în carne vie...

Ținteș era dibaci tunar,
Căci toate-a lui ghiulele
Loveau turcescul furnicar,
Ducând moartea cu ele.

Dar într-o zi veni din fort
Un glonte, numai unul,
Și bietul Ținteș căzu mort,
Îmbrățișându-și tunul.

Pe-o noapte oarbă, Bran și Vlad
Erau în sentinele.
Fierbea văzduhul ca un iad
De boambe, de șrapnele.

În zori găsit-am pe-amândoi
Tăiați de iatagane,
Alăturate c-un moviloi

De leşuri musulmane.

Sărmanii! bine s-au luptat
Cu lifta cea păgână
Şi chiar murind ei n-au lăsat
Să cad-arma din mână.

Dar ce folos! ceata scădea!
Ş-acum rămăsese
Cinci numai, cinci flăcăi din ea,
Şi cu sergentul, şese!

Veni şi ziua de asalt,
Cea zi de sânge udă!
Părea tot omul mai înalt
Faţă cu moartea crudă.

Sergentul nostru, pui de zmeu,
Ne zis-aste cuvinte
„Cât n-om fi morţi, voi cinci şi eu,
Copii, tot înainte!”

Făcând trei cruci, noi am răspuns:
„Amin! şi Doamne-ajută!”
Apoi la fugă am împuns
Spre-a turcilor redută.

Alelei! Doamne, cum zburau
Voinicii toţi cu mine!
Şi cum la şanţuri alergau
Cu scări şi cu faşine!

Iată-ne ajunşi! încă un pas.
„Ura! Înainte, ura!”
Dar mulţi rămân fără de glas.
Le-nchide moartea gura!

Reduta-n noi repede-un foc
Cât nu-l încape gândul.
Un şir întreg s-abate în loc,
Dar altul îi ia rândul.

Burcel în şanţ moarte zdrobind
O tigvă păgânească.
Şoimu-n redan cade răcnind:
„Moldova să trăiască!”

Doi fraţi Călini, ciuntiţi de vii,

Se zvârcolesc în sânge;
Nici unul însă, dragi copii,
Nici unul nu se plânge.

Atunci viteazul căpitan,
Cu-o largă brazdă-n frunte,
Strigă voios: „Cine-i Curcan,
Să fie șoim de munte!”

Cu steagu-n mâini, el sprintenel
Viu suie-o scară-naltă.
Eu cu sergentul după el
Sărim delaolaltă.

Prin foc, prin spăgi, prin gloanțe, prin fum,
Prin mii de baionete,
Urcăm, luptăm... iată-ne acum
Sus, sus, la parapete.

„Allah! Allah!” turcii răcnesc,
Sărind pe noi o sută.
Noi punem steagul românesc
Pe crâncena redută.

Ura! Măreț se-naltă în vânt
Stindardul României!
Noi însă zăcem la pământ,
Căzuți pradă urgiei!

Sergentul moare șuierând
Pe turci în risipire,
Iar căpitanul admirând
Stindardu-n fâlfăire!

Și eu, când ochii am închis,
Când mi-am luat osânda
„Ah! pot să mor de-acum, am zis,
A noastră e izbânda!”

Apoi, când iarăși m-am trezit
Din noaptea cea amară,
Colea pe răni eu am găsit
„Virtutea militară”!

Ah! da-o ar Domnul să-mi îndrept
Această mână ruptă,
Să-mi vindec rănile din piept,
Iar să mă-ntorc la luptă,

POEZII ONLINE

Căci nu-i mai scump nimica azi
Pe lumea pământească
Decât un nume de viteaz
Și moartea vitejească!